

Cei mai tineri compozitori

Actualul an I compoziție a ținut, confirmind tradiția instaurată în ultimii ani, să-și facă debutul scenic încă de la începutul facultății. Este o ieșire la rampă pentru unii riscantă, pentru alții puțin prematură, dar sigur folositoare tuturor întrucât confruntarea cu publicul, cu critica muzicală, poate da un prim reper tinărului creator aflat la primii săi pași importanți pe drumul ce duce (speră fiecare !) către marea artă. Sigur aici nu pot fi concluzii, după un asemenea concert se pot creiona citeva idei, se pot trasa citeva jaloane pentru viitorul imediat ; cel îndepărtat rămâne însă, pentru fiecare, încă o necunoscută.

Leonidas Kottakis ne propune *Trei preludii* pentru pian, piese care au lăsat să se întrevadă, dincolo de anumite mici nesiguranțe în limbaj, creatorul cu idei. În ciuda unui anumit tribut plătit impresionismului, Leonidas Kottakis anunță, discret deocamdată, și o personalitate proprie care evident mai trebuie să lupte încă destul cu meșteșugul componistic pentru a se defini și implini.

Ana Maria Avram, interpretează și compozitoare temperamentală (și-a prezentat foarte convingător nu numai *Suita* proprie pentru pian dar și *Preludiile* lui L. Kottakis) se arată a fi plasată în zona muzicală a unui impresionism ce acaparează atât zona limbajului propriu-zis cât și a imaginii și esteticii muzicale ; este drept, ce a făcut în *Suita* sa tinăra compozitoare este bine, chiar foarte bine uneori. Totuși ne aflăm doar în fața unei borne ce marchează primii kilometri ai unui drum lung pe care poate este bine să nu te grăbești dar nu este recomandabil nici să stai prea mult pe loc.

Mihaela Stănculescu ne-a propus spre audiere tot o *Suită pentru pian* unde, de asemenea, mai greu am putut desluși elemente proprii, personale în limbaj. Aici influențele stilistice erau mai numeroase, mai eterogene ceea ce, pentru început, nici măcar nu este rău. Autoarea *Suitei* trebuie însă să-și orienteze mai precis opțiunile și, în plus, să caute să concentreze elementele muzicale, puțin prea diluate încă.

Adrian Nichiteanu, cu cele 9 *colinde românești* și 5 *preludii* (pentru pian ambele) investighează zone diverse și interesante muzical. Dacă elementele modale prezente în colinde nu au fost întotdeauna prea autentice și convingătoare (deși au fost și momente bune, chiar foarte bune — mai ales în final) în schimb dramaturgia construcției celor cinci preludii a fost deseori remarcabilă. Universul sonor complex, limbajul avansat utilizat au fost elemente cu care tinărul creator a operat cu suficientă maturitate și detașare.

În fine, George Balint, un excelent pianist, a demonstrat o sigură și reușită punere în pagină a *Suitei* sale pe teme populare pentru pian. Izbînda scriiturii, eficiența pianisticii, au fost deseori atât de complete încît au reușit să estompeze unele goluri

de substanță muzicală prezente pe ici și pe colo în partitură. Sigur, tentația instrumentului este mare, totuși atenție la miez !

Spuneam la început că aici nu este loc de concluzii. Poate în anul IV abia. Să așteptăm, să observăm și să comentăm. Atitudinea pasivă însă rămîne doar pentru noi, ascultătorii. Tinerii creatori, prezenți în acest prim concert, mai au multe de făcut. Un prim pas bun însă l-au făcut deja. Le dorim succes mai departe și așteptăm să-i urmărim cu mult interes.

Dan BUCIU

Pianista Liliana Nedelciu

Discipolă a profesoarelor Xenia Moscu și Aurora Ienei, tinăra pianistă Liliana Nedelciu, absolventă a Conservatorului din București, a făcut încă din anii de studii dovada unor admirabile calități interpretative, calități apreciate atât cu ocazia recitalului și concertelor susținute în București și în alte centre muzicale ale țării, cit și la competițiile naționale și internaționale la care a participat și la care a fost distinsă cu : Premiul I la Concursul de interpretare a muzicii românești organizat de Uniunea Compozitorilor și Conservatorul „Ciprian Porumbescu” și „Diploma de onoare” la Concursul de la Praga.

În acest context putem situa și recitalul susținut de Liliana Nedelciu în cadrul stagiunii camerale a Filarmonicii bucureștene. Cu regretul că nu s-a bucurat de spațiul unui recital întreg pe care îl merita cu prisosință, făcînd posibilă și o analiză mai profundă, ne vom rezuma la a nota citeva impresii pe marginea programului prezentat, ce a urmărit un posibil traseu în evoluția romantismului muzical.

În primul rînd am dori să subliniem că interpretarea tinerei pianiste se evidențiază prin *echilibrul* calităților sale : strălucire tehnică, sensibilitate a tușei, controlat cu rigoare, intuiție dar și știință a construcției formale și, nu în ultimul rînd, *un temperament solistic*. Astfel, în *Libesträume* de Franz Liszt, piesă care a inaugurat recitalul, am fost impresionati de redarea poetică a unui univers emina-mente romantic, de o inefabilă frumusețe sonoră. Această muzică minunată solicită interpretului multă sensibilitate, dar în primul rînd multă intuiție în re-crearea atmosferei acelei epoci „revolute” (poate), dar lipsite de stress-ul și angoasele „moderne” specifice veacului nostru.

Desigur, *Sonata op. 109 în Mi major* de Ludwig van Beethoven a pus alte probleme de interpretare legate în special de forma aflată într-o zonă de interferență a unor rezonanțe de sorginte clasică cu fondul romantic al muzicii. Sublinierea contrastelor, conducerea reliefată a atît de complexe țesături tematice, susținerea respirației ample a acestei lucrări au constituit liniile de forță ale unei autentice versiuni interpretative.

În *Sonata a III-a* de Serghei Prokofiev am remarcat aceeași preocupare pentru susținerea fluxului sonor determinat aici de efervescența ritmurilor expuse cu robustețe dar și de contraponderea unor largi melopei atât de proprii compozitorului.

În sfârșit, în *Bacanala* lui Constantin Silvestri dezvoltările ritmice ajung la paroxism, într-un veritabil extaz, prin obstinația accentelor, a contratimpilor, prin hiperbolizarea pulsațiilor ce alcătuiesc un continuum sugerind paginile dansuri ale dionisiilor antice. Lucrarea a fost executată cu multă vivacitate, admirând și de această dată strălucirea tehnică dar și concepția interpretativă consecventă spiritului acestei muzici.

În ciuda dimensiunilor sale relativ reduse (impuse din rațiuni birocratice), acest recital a confirmat talentul, și măiestria tinerei pianiste Liliana Nedelciu, a cărei prezență pe scenele de concert ar trebui să fie mai susținută, mai în atenția instituțiilor muzicale, cu atât mai mult cu cât promovarea tuturor tinerilor interpreți de valoare reprezintă o condiție a continuității prestigiului școlii muzicale românești.

Șerban NICHIFOR

Festival-concurs „Darclée” — 1982

Devenit un eveniment tradițional în agenda manifestărilor culturale argeșene, festivalul-concurs de muzică cultă și dans clasic „Darclée” aflat la cea de a VI-a ediție, ce s-a desfășurat la Pitești între 13—16 mai 1982 constituie, fără îndoială, o reușită.

Adresându-se deopotrivă elevilor liceelor de artă și amatorilor de muzică cultă și dans clasic de pe întreg cuprinsul țării, Festivalul-concurs „Darclée” asigură cadrul optim unei exigente confruntări a talentelor și eșalonării perspectivelor acestora. Au fost prezenți peste o sută de concurenți din 15 județe: cîntăreți, balerini, instrumentiști. Juriul a fost alcătuit din reprezentanți de seamă ai unor instituții de profil din Capitală: Nicolae Călinoiu, președintele Uniunii compozitorilor din R. S. România, rectorul Conservatorului „Ciprian Porumbescu” — președintele juriului —, Cornelia Bronzetti, Maria Hurduc, Aurora Jenei, Nicolae Brindus, Iovan Miclea, Ion Cudalbu, profesori la același Conservator, Ligia Ștefănescu, cercetător la Institutul de cercetări etnografice și dialectologice (ICED), Gheorghe Cotovelea, artist emerit, prim solist al Operei Române, precum și din reprezentanții instituțiilor culturale piteștene: prof. Ion Grecu, directorul școlii populare de artă, prof. Moise Mitulescu, directorul școlii de muzică și arte plastice, Dorel Manea, instructor la Centrul de îndrumare a creației populare — Argeș —, Dorin Oancea, șef de secție la Teatrul „Al. Davila”, Constantin Alexandrescu, directorul Centrului de în-

drumare a creației populare din Pitești. Juriul a fost primit de către tovarășul Manole Bivol, prim secretar al Comitetului municipal P.C.R. — Pitești. La întilnirea respectivă și la toate manifestările artistice incluse în programul festivalului au participat prof. doctor Petre Popa, președintele Comitetului județean de cultură și educație socialistă Argeș și Niculina Pițigoi, secretar al Comitetului municipal P.C.R. Pitești.

În urma celor două etape de selecție s-au evidențiat incontestabile talente: percuționista Lucica Minea, pianiștii Viorel Tepeș, Cristian Niculescu și Loredana Baltazar, violistul Teodor Coman, violonistele Adriana Winkler și Mioara Udrea, flautista Gabriela Olteanu, cîntărețele Doina Chelbea și Roxana Incontrera, cuplul de dans clasic Ingrid Rupescu — Cătălin Caracaș și cîți alții (premiati și nepremiați)! Concursul a relevat încă odată prezentul talentului muzical românesc, eflorescența fără precedent a acestuia în contextul unei școli ajunsă la deplină maturitate. Totodată s-a remarcat valoarea mișcării artistice de amatori în ce privește muzica cultă și dansul clasic, juriul distribuind o serie de premii importante concurenților din această categorie, majoritatea elevi ai școlilor populare de artă.

Au fost organizate în cadrul festivalului-concurs „Darclée” și trei concerte la care și-au dat aportul soliști și ansambluri camerale din Capitală și din Pitești. În cel dintîi s-au produs forțele locale (Daniel Codăuși, Luiza Steriade și Anca Ghizdavu — pian și ansamblul de coarde „Concertino”), în cel de al doilea studenți și profesori ai Conservatorului „Ciprian Porumbescu” (Maria Diaconu, Krimhilda Cristescu, Aurora Jenei, Cornelia Bronzetti, Ovidiu Cucu) și, în încheiere, soliștii Operei Române: Ion Stoian, Marina Mirea, Iulia Buciuceanu, Vasile Martinoiu acompaniați la pian de Geta Popescu și cuplul de balet Alexa Mezincescu — Gheorghe Cotovelea, artiști emeriți. Au fost seri de înaltă ținută muzicală răsplătite de aplauzele unui public entuziast.

Se cuvin a fi cu precădere menționate eforturile depuse de comitetele de cultură și educație socialistă Argeș și Pitești în perpetuarea acestei unice și valoroase manifestări culturale ce se înscrie ca un eveniment de seamă în cadrul festivalului național „Cîntarea României”. Festivalul-concurs „Darclée” vine să stimuleze, prin cadrul oferit, renașterea aceluia amator de muzică pentru care au scris toți marii creatori și în casa căruia se cîntau spre propria delectare sonate de Beethoven, Mozart, Schubert, liederuri, cvartete, triouri și cvintete de suflători... Ar fi la propriu ceea ce se înțelege prin crearea bazelor sociale de masă a educației muzicale, o coordonată de neînlocuit a spiritualității omului zilelor noastre.

N. B.